

GLEDALIŠKI LIST

Narodnega gledališča v Ljubljani

1936-37

DRAMA

Urednik: J. Vidmar

Izhaja za vsako premijero

Din 2-50

STANDARD RADIO

Glavno zastopstvo za Dravsko banovino

RADIO DOBERLET

d. z o. z.

LJUBLJANA, KONGRESNI TRG 8

Telefon 3153

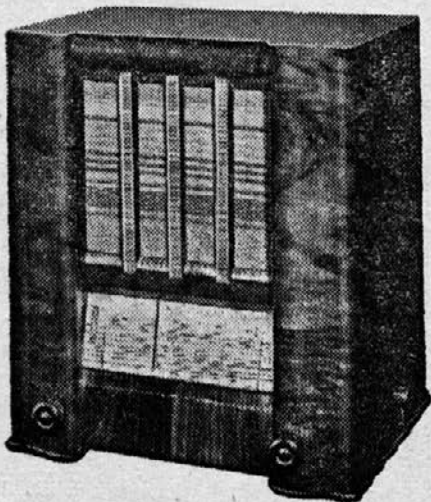
**Zastopstva v vseh
večjih krajih**

**Dolgoročna
odplačila**

**Moderna
delavnica**

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

1936/37 ŠTEV. 2 **DRAMA** UREDNIK: J. VIDMAR

W. SHAKESPEARE:

KRALJ LEAR

PREMIERA: 27. SEPTEMBRA 1936

Shakespearjevo delo je neizčrpna zakladnica spoznanj o človeškem srcu in o svetlih in temnih močeh, ki v človeku snujejo njegovo usodo. »Ni ga čustva niti vzgiba v človeški duši, ki ne bi bil ujet v tej ali oni osebi Shakespearjevih dram«, je dejal neki literarni kritik. Ta človeška izčrpnost se v delu angleškega genija družijo z najvišjo in najpopolnejšo dramsko tehniko in odersko učinkovitostjo, kakor tudi morda z najintenzivnejšo poetično močjo vseh časov. Ta svojstva dajejo Shakespearjevi dramatikiji življenjsko moč, zaradi katere učinkuje njegovo delo danes, po treh stoletjih, prav tako sveže in neposredno, kakor je učinkovalo nekoč in zaradi katere je sposobno doživljati vedno znova velike prerode. Vsak narod in vsak čas najde v njegovi neizčrpnosti, kar mu je potrebno, in vsa umetniška gledališča grade svoje repertoarje nanj.

Med najmogočnejše umotvore tega svetovnega dramatika je šteti »Kralja Leara«. »Kralj Lear« se običajno označuje kot drama in spev o nehvaležnosti človeškega srca. Toda vsaka tako ostra oznaka kateregakoli Shakespearjevega dela je preozka. Primerjajoč Shakespearja z Molièrom, je Puškin nekoč dejal: Molièrove osebnosti so enostavne, Skopuh je samo skop, Tartuffe je svetohlinski, govori svetohlinsko, ravna svetohlinsko,

slepari svetohlínsko, skratka vsa njegova osebnost je eno samo svetohlinstvo. Pri Shakespearju je drugače. Njegov »Hamlet« je omahljiv, toda je tudi plemenit, duhovit, v svoji strasti okruten. Tako mnogostranski so vsi njegovi junaki. Kar velja za osebnosti, velja pri Shakespearju tudi za cela dela. In če nekdo označuje Learovo tragedijo kot tragedijo očeta, ki ima nehvaležne otroke, poudari samo poglavitno gibalno, morda samo osrednjo slabost, ki je gibalo dogodkov, poleg katerega pa snuje in deluje nešteto v neznansko zapleteno mrežo zavozlanih nagibov in strasti, kakršnih je polna sleherna človeška duša.

Kakor vse Shakespearjeve drame je tudi »Kralj Lear« drama nekega človeka, nekega edinstvenega človeka. Zato je ni mogoče ostro opredeliti s kratko besedo, marveč jo je mogoče samo opisati. Rekel sem, da je to drama nekega edinstvenega človeka. In res, kralj Lear ni človek sploh, niti ni oče sploh, marveč je človek in oče popolnoma svojevrstne osebnosti. To je v početku nekoliko samovoljen, skoraj muhast, lahkoveren starec, ki verjame besedam in videzu in ki nima očesa za resnično jedro skritega človeka. Poleg tega je v svoji zaslepljenosti nasilen in strasten, nagel in nepremišljen. Toda »norčavega starca« pošlje usoda skozi šibe in v velikem trpljenju se njegovo divje in zmedeno srce uredi in pomiri. Ogromna je pot, ki jo je duša tega človeka premerila od njegove začetne, njegovim letom komaj podobne silovitosti, pa do skrušenosti in vesoljne sočutnosti, ki jo obupani in ogorčeni stari mož, oropan, osleparjen in pregnan, izpove v divji nočni nevihti, ki jo prevredri pod milim nebom. On, ki je bil nekoč samodržko tako prevzet po samem sebi, se v svoji revii spomni golih siromakov, brezdomcev in izvržencev, ter moli zanje. Ta noč, ki jo prebije v viharju je njegovo očiščenje, moč, ki ga vodi posledje je sveta blaznost iz boli ne zaradi sebe, marveč zaradi pravice. S tem čustvom v srcu stopa svetla in veličasten proti katastrofi.

Tudi osebnosti, ki povzročita bridko usodo sivolasega kralja, nista samo poosebljeni človeški lastnosti. Njegovi zli hčeri Goneril in Regan nista gola nehvaležnost, marveč obe kraljici in njuni pajdaši, vsi so živi, polni in mnogostranski ljudje, v

katerih rujejo temne moči: nehvaležnost, podlost, zvijačnost in pohotnost. Ti ljudje imajo spočetka srečnejšo usodo, zmagoviti so, zato se jim oči ne odpro, ali pa se jim odpro, kakor naj-nizkotnejšemu izmed njih, bastardu Edmundu, šele ob smrtni uri. Nobeden od njih pa ne doživi očiščenja, nikar povelicanja, kakršno izpremeni in osvetli notranje obličje izdanega očeta.

Temne in strahotne dogodke tega spopada med maziljenim očetom in nehvaležnima hčerama spremlja priroda z zlokobno igro svojih neugnanih elementov, z nočnimi neurji, viharji in mrki nebeških svetil. Kakor povsod pri Shakespearju je tudi v tej mogočni drami človek tesno in skrivnostno povezan z naravo in vsem stvarstvom. In ravno nočna nevihta z nalivom in grozečim besom sproščenih prasil sproži in sprosti v izdanem kralju ono veliko, urejajoče razsvetljenje.

Silni dogodki drame so pomaknjeni v temno davnino. V motnem svitu in dimu daljnih stoletij se nam vidijo postave v obeh taborih, v taboru kreposti in v taboru grehote in podlosti, nadčloveške in mogočnejše od običajnih človeških osebnosti. Takih jih ne dela samo časovna razdalja, ki nas loči od njih, ne samo njihova neznanska spojenost z vesoljstvom in njegovim redom, temveč tudi silovitost moči v njih in strasti in njihovih spoznanj, njihovih pregreh, očiščenj, vsega njihovega življenja in njihovih smrti. In ko sem razmišljal o njih, sem se nehote spomnil besed, s katerimi je menda H. Heine govoril o Niebelungih nekako takole: Če bi hotel Francozu, ki ne zna nemški, opisati naš Niebelungenlied, bi mu epos označil takole: Predstavljajte si, da se začno velike francoske katedrale, ki se dvigajo iznad vaših mest, da se začno te katedrale pogovarjati. — Neznanska ogromnost, ki je ujeta v tej prisposobi, je razlita tudi preko oseb in dogodkov burne in strastne drame o kralju Learu.

J. Vidmar.

Gozd, nevihta

Odlomek iz »Kralla Leara«.

Lear:

Pihajte, vetri, da vam poči lice!
Tulite! Vijte! Plohe in nalivi,
zalište stolpe s petelini vred.
Žvepleni ognji, hitri kakor misel,
sli gromnih kijev vi, cepečih hraste,
ožgite mi glavo! Ti silni grom,
razblini zemeljsko debelo oblo,
razbij prirodne tvore, vse kali,
ki nehvaležnega rode človeka!

Rompljaj, kar se ti da! Suj žar! Lij dež!
Grom, veter, plamen, dež mi niso hčere.
Ne tožim, elementi, vas za ljutost;
dal nisem vam kraljestva, zval vas dece.
Vi niste mi podložni; izdivjajte
si divjo silo; tukaj stojim vaš rob,
ubog, bolan, zaničevan star mož,
in vendar vam kričim: poniglavci,
da s podlimi hčerami v zvezi vrgli
nebeške svoje trume ste na glavo,
ki siva je tako. O, grozno je!

Naj veliki bogovi,
ki grozni hrup povzročajo nad nami,
zdaj iščejo sovragov. Boj se, grešnik,
taječ zle čine. ki te ni pravica
zasegla še. — Skriti grehi,
razbijte svoj zapah, krvnike grozne
prosite milosti! — Jaz sem se manj
pregrešil nego drugi zoper mene.

Tebi se zdi hudo, da ljuta vihra
nam gre do kože; tebi je hudo.

A kjer bolezen hujša se zaje,
ne čutiš manjše. Pred medvedom tečeš,
a če drži tvoj beg v besneče morje,
se daš medvedu v golt. Če duh je prost,
telo je rahlo: Vihra v moji duši
mi vzela je občutke vse; le eden
mi bije tu: otroška nehvaležnost!
Kot usta trgala bi to roko,
ker hrano jim daje? A plačam jo!
Ne bom več plakal! — V noč me gonita,
pa v tako noč! — Dež, lij! Prebijem te.
O, v tako noč! O Regan, Goneril!
Očeta starega, ki dobrosrčen
razdal je vse — — na poti tej je blaznost —
ne grem več dalje.

Ubožci goli, koderkoli ste
v divjanju groznem te brezsrčne vihre,
kako li golo glavo, suhe ude
naj branijo raztrgane vam krpe
vremena takega! Premalo pazil
sem prej na to. Razkošje, pij zdravilo;
čuti, kar čutijo ti siromaki,
natresi svojega jim preobilja,
da se jim Bog bo zdel pravičnejši.

Funtek - Župančič

»Kralj Lear«, 3. dej. 2. in 3. prizor.

Neumrljivi Shakespeare

Nedavno se je mudil v Pragi zameniti ruski režiser V. Meyerhold. Dal je uredniku »Prager Presse« naslednje izjave o razvoju sodobnega ruskega gledališča, ki zgovorno prča o neizčrpni, za vedno nove prerode sposobni življenjski moči Shakespearejevega dela:

»Pri sedanjem razvoju v Sovjetski uniji je posebno zanimiv naraščajoči vpliv ljudske umetnosti. Moskovski gledališki festival se je pričel s predstavami, ki so dajale vpogled v ljudsko tvornost. Pokazali smo svoje novo prepričanje, da mora biti dramatska umetnost po vsebini in obliki organsko povezana z ljudsko tvornostjo. Uprizorjena so bila dramatska in koreografska dela georgijskega narodnega gledališča, dela severnih sovjetskih narodov in rodov, ki so se nedavno prebudili v novo življenje. Imenujte to dejstvo prebujenje folklorističnega interesa, imenujte ga zavedno vrnitev h korenu pristne umetnosti, imenujte to tendenco naše sovjetske kulture, kakor jo hočete: resnica je, da ljudski oder in ljudska drama, ljudska pesem in ljudski ples — če jih hočete tako imenovati — mogočno vplivajo na poklicna umetniška gledališča. Spominjam se pravljičnih ur, ki smo jih preživeli, ko smo poslušali zborove pesmi neke grške družine iz Doneškega bazena in ko smo gledali grške ljudske ples, ki so izžarevali heroizem in hkratu vso preduhovljenost stare Helade. Ples in pesem se rodita nanovo. Toda ta dva sta junaška. Moderna dramaturgija se bo morala vrniti k junaštvu, če bo hotela ustrezati hrepenenju množic in njihovi pravici do velikih sanj.

Pri nas čutimo kratkomalo lakoto po heroičnih snoveh. Ker nam za našo bližnjo preteklost in za umevanje junaštva v nji manjka potrebne časovne odmaknjenosti, posegamo daleč nazaj v preteklost junaškega ljudskega gledališča.

Če govorimo o ljudskem gledališču in hkratu o junaškem gledališču, mislimo kajpada na Shakespearja. Mi ne pojмимо Shakespearja kot političnega, psihološkega ali seksualnega problematika, kakor ga je pojmovala snobistična dramaturgija dekadentov. Mi hočemo spoznati Shakespearja v vsej njegovi demokratični neposrednosti in ga razumeti kot stvaritelja kraljev in hlapcev, preduhovljenih in grobih tipov, kot prvobitno moč. Za nas je dramatik za gledališče pod milim nebom, prav tako kakor sta Racine ali Corneille dramatika za zaključeno dvorno gledališče.

Learova smrt

(Odlomek.)

Jao, jao, jao, jao! O vi ste vsi sam kamen!

Jaz z vašimi jeziki in močmi

bi zrušil svod nebeški, — Preminila!

Vem, kdaj kedo je mrtev, kdaj je živ.

Mrtva kot zemlja. — Dajte mi zrcalo!

če bo od diha rosno ali potno

je živa še.

Prokleti vsi — morilci, izdajalci!

Jaz bi jo bil otel — sedaj je mrtva!

Kordelija, Kordelija, stoj še! Ha!

Kaj praviš? Glas ji bil je zmeraj mil,

mehko zamolkel — draga stvar pri ženski.

Ubil sem hlapca, ki te je zadavil.

Nekdanje čase z dobrim ostrim mečem

sem vse podil na skok. Sedaj sem star,

gorje me ugonablja. —

Zadavljen moj golobček! Nič življenja!

Še pes, podgana, konj imej življenje,

ti pa ni diha? Nikdar se ne vrneš,

nikdar, nikdar, nikdar, nikdar, nikdar!

Tu me odpnite! Hvala vam, gospod!

Vidite to? — pogledite — njena ustna —

poglejte — — (Umrje.)

Funtek - Župančič

(»Kralj Lear«, 5. dej., 3. prizor.)

O bistvu in pomenu Narodnega gledališča

(Iz predavanja za Nacionalno uro v Radio-studiju, Ljubljana.)

(Nadaljevanje.)

Sredstva, s katerimi se gledališče udeležuje, so v glavnem tri in sicer: dramski repertoar, izvajalno osebje in občinstvo, odnosno v širšem pomenu besede, narod. Kakšne morajo biti lastnosti teh sredstev, da si zaslužijo z vso pravico skupno naziranje: Narodno gledališče?

Preden si predočimo glavne lastnosti dramskega repertoarja, je nujno potrebna najprej ena osnovna ugotovitev, namreč, da je gledališka umetnost suverena, se pravi, da ni območja v človeškem življenju, ki ga ne bi mogla zajeti in predstaviti kot predmet svojega prikazovanja. Dejstvo je, da na svetu ni človeške skupine, ki je gledališka umetnost ne bi mogla kakorkoli prizadeti ali ki ne bi mogla nanjo kakorkoli vplivati. Prav tako pa je dejstvo tudi, da se more gledališka (ne vsaka) umetnost razvijati le, kadar je notranje popolnoma svobodna, se pravi, kadar se njeno — ustvarjanje po vrsti, po snovi in hotenju ne zanima za nič drugega, kakor zgolj za umetnostno doživetje. Težkoče pa nastanejo v dejstvu, da notranja svoboda ni in ne more biti popolnoma neodvisna od zunanje, kratkomalo zato ne, ker se hočejo tudi vse druge suverene moči, kakor n. pr. religija, politika morala in gospodarstvo prav tako z vso silo uveljaviti kakor gledališka. Jasno je, da se morajo iz tega neprestanega stremjenja po uveljavljanju roditi prav tako neprestana trenja in borbe, ki v raznih krajih, pri raznih narodih dosegajo in očitujejo najrazličnejše spremembe, prevlade in poraze zdaj ene, zdaj spet druge navedene suverene moči. Znati se v tej težki, dostikrat neenaki borbi, nikdar omahiniti in kloniti, večno se boriti in zdržati ravnovesje z vsemi ostalimi borbenimi silami na polju človeškega razvoja in napredka — to so glavne, a tudi najtežje naloge vsakega narodnega gledališča.

Po tej ugotovitvi je očitno, da si mora pravo narodno gledališče, ako hoče biti res dobrina in duševno najvišje ognjišče, v svojem prvem sredstvu, se pravi, v svojem igerskem repertoarju urediti razmerje predvsem do religije, do morale in do politike. Če bo znalo gledališče s pravim čutom zaslediti vse globinske tokove teh, z gledališko umetnostjo hkratu delujočih suverenih življenjskih sil in bo znalo svoje delovanje usmeriti in uravnati tako, da samo ne bo trpelo škode, pri tem pa se bodo tudi druge omenjene panoge narodove kulture krepile in razvijale, — tedaj bo prav gotovo ustrezalo skupnemu smotru narodovega razvoja in bo potemtakem tudi zaslužilo ime kulturnega narodovega zavoda.

Naravno je in očitno, da morajo ta medsebojna trenja med gledališčem na eni strani in naštetimi panogami na drugi, voditi pogosto do nasprotstev, ki se zdijo marsikdaj skorajda nepremostljiva. Prvo tako hudo in najbolj znano nasprotje tvorita n. pr. gledališče in cerkev. Značilno pri tej skoraj nepomirljivi in že stoletja trajajoči borbi je dejstvo, da sta obe, gledališka umetnost in cerkvena organizacija, vzniknili iz istega prvobitnega čustva, namreč iz religioznega in da ju je šele poznejša doba pod vplivom neumetniških dramskih pisateljev, nemoralnega življenja igralcev in tipično krščansko-cerkvenih (zlasti protestantskih) poudarkov razdelila in ločila v dva tako sovražna in nasprotujoča si tabora. Napake v uravnavanju tega razmerja so brez dvoma na obeh straneh: — kakor bi morala biti cerkev v presojanju gledališkega repertoarja globlja, dalekovidnejša, širokogrudnejša, tako bi narodno gledališče nikdar ne smelo iskati svojega repertoarja v delih, ki žalijo ukoreninjeni verski čut njegovega naroda. Lokalni nesporazumi in borbe na cerkveno-gledališkem polju pa se dajo brez dvoma odstraniti z zrelo uvidevnostjo v kraju vladajočih gledaliških in cerkvenih oblasti.

Morda nekoliko manjše, toda zato nič manj ostro in žgoče je staro nasprotje med gledališčem in moralo. Gledališče ima tu opravka z dvema nasprotnikoma, od katerih ni prvi nič manj nevaren od drugega, in sicer: s takozvanim preti-

ranim moralistom, ki hoče napraviti iz gledališča dolgočasno juridično kancelijo in pa z nemoralnim, uživajočim lahkoživcem, ki hoče napraviti gledališče za čutno-nasladno, nagonsko veselišče in zabavišče. Oba sta enako nevarna: prvi zato, ker smatra v svoji omejeni zadovoljnosti, zakrknjenosti in strahopetnosti za nemoralno vse, karkoli je novega, krepkega in kar se zadira v trhla načela okostenelega reda ali nedotakljivega javnega mnenja; drugi pa zato, ker hočejo gledalce na vsak način in siloma proti vsem zdravim, нравnim čutom naroda ponižati z nagonskimi dražili. Morda so pristaši te druge vrste nevarnejši v toliko, v kolikor se znajo spretno postavljati in predstavljati za najbolj vroče, vnete pristaše gledališke umetnosti, ki pa se ohladijo, kakor hitro gledališče nima več v zalogi banalne, frivolne, zlasti pa seksualno dražljive in privlačne ponudbe. Kljub nespornemu dejstvu, da je morala jako raztezen pojem, da je splošno moralno prepričanje neka čudna mešanica veljavnih zakonov, javnega mnenja in pravega svetovnega nazora, je prav gotovo naloga narodnega gledališča v tem, da s finim čutom za нравne dobrine loči dobro od slabega in da zna proti obema nasprotnikoma pravega etosa braniti in uveljavljati dramska dela, ki ne kvarijo, temveč nasprotno dvigajo in krepijo prirojeni нравni čut.

Tretji nasprotnik svobodno razvijajočega se gledališča pa je politika. Zadnje čase posebno odkar je politika v zvezi z gospodarskimi problemi postala neomejena vladarica vsega človeškega udejstvovanja, je opaziti, da gledališka umetnost v vsej Evropi, posebno v diktatorsko urejenih državah, ravno zaradi prevelikega političnega uklepanja ne more zdravo in močno zadihati. Čeprav je zgodovinsko neovržena resnica, da imajo gledališki dogodki velik vpliv na politično življenje naroda in četudi je zaradi tega čisto naravno in razumljivo, da izvajajo vladajoča politika nad gledališčem, ki je javna in povrh še narodna ustanova, neke vrste cenzuro, je vendar važno, da se ta cenzura ne dotika stvari, ki so visoko-umetniškega, religioznega ali svetovno nazornega značaja in ki nimajo z dnevno vladajočo, morda celo strankarsko politiko prav nobenega

opravka. Na drugi strani pa bi seveda moralo spet gledališče skrbeti zato, da ne uprizarja namenoma dramskih del, ki z ne-umetniško vsebino, s spretno zunanostjo, s prozorno tendenco in s ploho aktualnih političnih iztočnic vznemirjajo umetniško ozračje gledališča in s svojim demagoškim izzivanjem kalijo in skrunijo dostojanstvo narodnega zavoda.

Druga glavna naloga narodnega gledališča je, da si pridobi in goji drugo sredstvo, ki prihaja za izražanje v poštrev, namreč izvajalno osebje. Po že opisanem bistvu gledališke umetnosti in po pravkar naznačenih težavah repertoarnega izbora je nujno, da so nositelji in predstavljalci tega bistva in tega repertoarja samo za to panogo po rojstvu nadarjeni in strokovno posebno izvežbani: režiserji in igralci. Igralsko osebje mora biti namreč sposobno za uprizarjanje prave gledališke umetnosti in gledališke kulture vseh narodov in vseh časov v izvorni, po duhu, obliki in slogu čim idealnejši izvedbi. Zato si mora narodno gledališče stalno prizadevati, da nenehoma razpolaga z igralsko skupino, ki bo številčno in kvalitativno, fizično in duševno, zlasti pa avtosugestivno, po kretnjah in po govoru kos vsem težkim zahtevam, ki jih stavijo nanj danes najrazličnejši liki ogromne gledališke literature. Izven vsakega dvoma je, da bi si moralo ravno narodno gledališče na vso moč prizadevati, da bi imelo v vrstah svojega izvajalnega osebja samo tisto, kar more ves narod pri najstrožjem izboru na tem polju najboljšega in najdragocenejšega nuditi. Samo na ta način je možno ustvariti primerno višino in ohraniti ugled, ki ga zahteva naslov narodnega gledališča.

Tretje sredstvo za izvajanje v narodnem gledališču, (bistveni del, na katerega skorajda vedno pozabljamo) pa je narod sam, odnosno če hočemo reči v ožjem pomenu besede: občinstvo. Brez občinstva ni gledališča, brez naroda ni narodnega gledališča.

Kakor bi bilo v tej zvezi nad vse mikavno primerjati razmerja raznih narodov do svojih narodnih gledališč, tako se moramo glede na pomanjkanje časa omejiti samo na ugotovitev naloge, ki jo ima narodno gledališče do svojega občinstva. Resni-

ca je vsekakor, da je na tem polju najmanj izvršenega. Ena najvažnejših nalog vsakega narodnega gledališča se mi zdi ta, da išče čim tesnejšega in čim širšega stika in sodelovanja z vsem narodom.

Narodno gledališče si mora neumorno prizadevati, da privabi k sebi čim večje število obiskovalcev, da oplodi s svojimi predstavami čim več prebivalstva brez ozira na vero, svetovni nazor, politično pripadnost, starost, spol, sloj ali poklic. Narodno gledališče se mora z vsemi silami, z vsemi sredstvi neumorno truditi, da ga (kolikor je le mogoče) čim večje število naroda stvarno ali nestvarno, neposredno ali posredno uživa, da ga čuti, da ve za njegov obstanek, za njegovo delovanje, da ga ljubi, da ga spoštuje, da se z njim ponaša in se s ponosom zaveda, da ga to gledališče pred domačim in tujim svetom, pred vso kulturo in pred zgodovino dostojno in samozavestno predstavlja.

Narodno gledališče mora svojemu narodu samo sebe stalno predočevati, mora se stalno razlagati, mora narod v gledališkem smislu organizirati. Narod sam po sebi ne bo storil ničesar. Narodno gledališče mora vedeti, da v narodu sicer spijo razne želje, potrebe, razna stremjenja, da pa same po sebi ne pridejo nikdar do izraza, temveč, da jih morajo močne volje šele vzbuditi, usmeriti in uporabiti. V teh stvareh je narod brezpogojno podvržen vplivom. In od istosmernih, vzporednih ali nasprotnojočih si vplivov je odvisno, kam narod gre in kaj počne.

In zato je ena najtežavnejših nalog današnjega narodnega gledališča v tem, da se s svojim bogastvom in s svojo lepoto in s svojo močjo resnično odpre svojemu narodu, da ga bo spoznal, vzljubil, spoštoval, iz hvaležnosti in ne iz naklonjenosti vzdrževal in v primerih nevarnosti ne samo kot kulturno, marveč tudi kot narodno častno zadevo s ponosom zastopal in tudi branil.

Konec.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavnik: Oton Župančič. Urednik: Josip Vidmar. Za upravo: Karel Mahkota. Tiskarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

Foto atelje-studio
J. POGAČNIK
LJUBLJANA
Aleksandrova cesta 3
se priporoča

ALFONZ BREZNIK

==
LJUBLJANA
ALEKSANDROVA 7
==

Vsa glasbila in strune

CINKOVO BELILO „BRILJANT“

zlati, srebrni, beli, zeleni in sivi pečat

LITOPON „TITANIK“

originalno 30% blago, odporno proti svetlobi

SVINČENI MINIJ „RUBIN“

garantirano 30% svinčenega superoksida

KOVINE IN KOVINSKI POLIZDELKI VSEH VRST!

Metalno akcijonarsko društvo, Ljubljana

Telefon 2727

Kralj Lear

Žaloigra v petih dejanjih (12. slikah). Shakespeare. Poslovenil Anton Funtek.

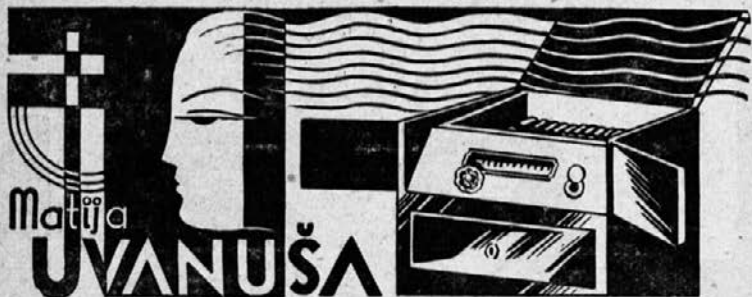
Režiser: C. Debevec.

Lear, kralj britanski	Levar	Zdravnik	Daneš
Kralj francoski	Jerman	Norec	C. Debevec
Vojvoda cornwalski	Cesar	Oswald, Gonerilin hišnik	Potokar
Vojvoda albanski	Stupica	Plemič	Sancin
Grof Kent	Gregor	Glasnik	Plut
Grof Gloucester	Lipah	Goneril	Boltarjeva
Edgar, Gloucestrov sin	Jan	Regan	M. Danilova
Edmund, Gloucestrov nezakonski sin	Skrbins	Kardelija	Šaričeva

Vitezi v Learovem sinu, vojaki, spremstvo.

Po 2., 4. in 9. sliki daljši odmor.

NAJVLJUDNEJE SE PRIPOROČA

Frizer za dame in gospode v pasaži palače VIKTORIJA
LJUBLJANA, ALEKSANDROVA CESTA ŠTEV. 4

Zobna ordinacija

Dentist teh.

Leopold Smerkolj

laboratorij za moderno tehniko in keramiko
ordnira za zdravljenje zob od 8-12 ure dop.
in od 2-6 ure pop.

Ljubljana VII. Čelovška cesta 32 // Telefon 34-48